

عنوان مقاله:

سعادت طلبی در نظریه های ارسطو و ملاصدرا (الگوی برای سبک زندگی)

محل انتشار:

اولین همایش ملی روانشناسی، علوم تربیتی و مشاوره (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

حمید عزتی - دانشجوی کارشناسی ارشد تاریخ و فلسفه آموزش و پرورش، بخش مبانی تعلیم و تربیت، دانشکده علوم تربیتی و روانشناسی، دانشگاه شیراز

شهرزاد شاه سنی - استادیار تاریخ و فلسفه تعلیم و تربیت، بخش مبانی تعلیم و تربیت، دانشکده علوم تربیتی و روانشناسی، دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

سعادت طلبی و روحیه فضیلت طلبی همواره در نظر ادیان الهی و آراء اندیشمندان باستان به عنوان یک هدف مهم خصوصا در زمینه ی تربیت نسل جوان برای ساختن جامعه ی مطلوبتر مورد توجه بوده است؛ با توجه به رفتارهای بشر در عصر حاضر جای خالی این مهم امروزه بیشتر دیده میشود و میطلبد متفکران و پژوهشگران، بیشتر به اهمیت جایگاه آن در جامعه بپردازند. پژوهش حاضر با بررسی دیدگاههای ارسطو به عنوان یکی از فلاسفه بزرگ باستان و آراء ملاصدرای شیرازی فیلسوف اسلامی، در خصوص تبیین روحیه سعادت طلبی به بررسی بیشتر این موضوع و جایگاه آن در زندگی انسان پرداخته و در انتها به ارائه راهکارهای کلی برای کاربردی کردن این مقوله جهت بهبود کیفیت سبک زندگی بشریت اشاره نموده است. پژوهشهای قبلی که در خصوص روحیه سعادت طلبی صورت گرفته هیچکدام به بررسی نگاه دو فرهنگ مختلف به این مقوله نپرداخته بودند و پژوهشهایی هم که به بررسی دیدگاههای ارسطو و ملاصدرا در خصوص سعادتطلبی به صورت مجزا پرداخته بودند، صرفا به بیان کلیت این مقوله بسنده کرده و اشارهای به چگونگی کاربرد و نقش آن در بهبود سبک زندگی بشر نداشته اند. پارادایم پژوهش حاضر کیفی میباشد و گردآوری دادهها به شکل مطالعه موردی جمعی و تحلیل دادهها با رویکرد توصیفی-تفسیری بود که با استفاده از تحلیل محتوای متن انجام گرفت. از یافتههای پژوهش به دست آمد که شناخت سعادت گام اول و اساسی برای یک زندگی خوب است؛ درواقع بدون شناخت خیر(سعادت) ما فاقد هدف هستیم؛ سعادت، کمال نفس است در درک حقایق، که این خود بهترین راه برای بهبود سبک زندگی انسان میباشد.

کلمات کلیدی:

اودایمونیا، ارسطو، سعادت، ملاصدرا، سبک زندگی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1896638>

